

לם ברור להם שאין זה אלא חלום יפה, כשם שגירוש האנגלים היה בשעתו "חלום", יפה אך לא רציני.

השער: להסוך את המדינה לחי שיעמוד על רגליו שלו, שאינו זקוק לכסא-נכים ב" צורת נדבות אמריקאיות.

טוען ליבנה: נכות המדינה אינה נובעת מעצמות מרוסקות, אלא מעוצמת הרבה יר הר נוח להתלגלג על כסא-נכים, לאכול לחם חסד. הסכנה היא רק שבאחד הימים לא יהיה מל שיתן את הלחם.

כשאמר זאת לפני שנתיים, עורר עליו את רובו של דוד בן-גוריון. בני ג'י, אמאי ש' זרם הדולארים לא ייפסק. אולם מאז נתאמר תה הערכתו של ליבנה במידה רבה. בבית הלכן יושב איש שמתן נדבות לארצות ה' חוץ אינו האידיאל העליון של חייו. יהודי אמריקה התעייפו במידה רבה לשמן את גלגלי העגלה הישראלית הצרויה בדולארים שהרריחו בויעת אפם. ואילו המדינה לא עש' תה בינתיים כמעט ולא כלום כדי לעמוד על רגליה. היא אכלה את הדולארים באותה מהירות שקבלה אותם, ואולי גם במהירות קצת יותר גדולה.

הורדה (זמנית לפחות) של רמת המחיה, המ' רצת האורה לעבוד כפליים.

בית סוהר אינו רצוי. איך עושים זאת ?

הדרך האחת היא להכניס אידיאלים חדש לעם, להפוך אותו לעם חלוץ, כפי שהיה בימים שאליעזר ליבנשטיין עבד כפועל בנן בסגירה והלך להתישב בעין-חרוד. נראה ש' אליעזר ליבנה אינו חושב שדבר זה אפשרי כיום.

הדרך השניה היא להקים דיקטטורה, ש' תכפה את הדבר בכוח המשטרה החשאית ומחנה הריכוז. ליבנה, שהיה תמיד אנטי פאשיסט ואנטיקומוניסט קיצוני*, גם כש' מפא"י עוד התנוודה בין המערב והמזרח, שולל דרך זו, מעיר בחיוך שהיא "מעדיף משטר חלוקה חופשי על משטר בית סוהר יצרני!"

לפטר את הפקידים! ה' הדרך ה' שלישית היא זו אשר אליעזר ליבנה מטיף לה זה ארבע שנים, 12 שעות ביממה. הדרך: להפסיק מיד את מרבית הפיקוח וה' קיצוב.

לא לתת חומר-יגלם על חשבון הדו'

והמכונות, שבלעדיהן אין קיום לחברה יצר' נית.

לא רק פועל ביוב. את התורה הזאת מפיץ ליבנה מעל במת הכנסת, באספות עם ובעיקר בעתונו הדרשבועי בטרם, שהוא בלתי-תלוי, אף כי נחשב (בטעות) כבטאון מפא"י.

ברטם מיוחד במינו, כשם שאליעזר ליבנה מיוחד במינו. הוא הבטאון הרעיוני היחיד בארץ שאינו שייך לשום מפלגה. מסביר ליבנה: "בארצות דמוקרטיות מושרשות הדבר רגיל. בארץ אין זה רגיל, מפני שה' מפלגה הישראלית היא דבר שאין כדוגמתו בעולם. בשבילי המפלגה היא מכשיר חיוני, כמו שרות הכיוב של העיריה. אין ספק שהכרחיים פועלי ביוב בחברה. אולם אם איננו פועל נקיון בלבד!"

בשביל מה קיימת מפלגה ?

לפעל ליבנה: כדי לתנן עם, להכשיר אר' תו לקבל על עצמו קרבנות, להרוך משמרת חדשה שתוכל לקבל על עצמה את הנהלת המדינה מחר.

התכונות האלה חסרות לחלוטין בכל ה' מפלגות הישראליות, כולל מפלגתו של אלי'

מפא"י וצ"כ: אליעזר ליבנה ושלום זיסמן מ' רוצה בשלל ?

הכל היום מרוצים. היתה לכך סיבה פשוטה: בשלטון ישבו מנהלי חברות כל' כליות, שרצו להשתמש בכסף למען חברי' חיהם; מזכירי אגודות מקצועיות, שרצו ל' חת לבוחריהם שזכר גבוה תמורת עבודה מעטה- באופוזיציה ישבו אנשים מכעסו מאד — לא על בזבוז הכסף, אלא על בזבוז הכסף לטובת אחרים. הם רצו חלק.

הבזבוז לבש צורות שונות, כולן יסות למראית עין. הממשלה לקחה את דולאר ה' נדבות, שערכו האמיתי היה 2,900 ל"י קני' תה בו מוזן לתושבים וחמרי גלם לתעשי' ניג, חישה עבודם רק 347 פרוטם (ואחר כך לירה) לדולאר. את ההבדל הפסידה ה' ממשלה, ליתר דיוק — התורם האמריקאי שתרם את הכסף.

הכל היו מרוצים מסידור זה. האורה, שקיבל שכר גבוה ומוזן זול, נהנה מרמת' חיים שלא היה לה כל יחס לערך הסחורה שייצר; התעשיין, שקיבל חומר גלם זול ומכר את תוצרתו בשוק השחור, או קיבל רוח מוכסת על סחורה גרועה, לפי שיטת הפיקוח והקיצוב, ובינתיים התפרסמה כל' כלת הארץ כחבית שאפשר לשפוך לתוכה מיליונים בלתי-ספורים של דולארים, מבלי שהמדינה תכריא במידה כל שהיא.

חזרה לפולרים. אמר ליבנה: "זוהי מחלה יהודית עתיקה. לפני 150 שנה עלו לארץ ה' מתנגדים' והחסינים, כדי להיות בה. הם התחילו לאסוף תרומות בכל העולם, י' שכחו בינתיים לעבוד. זו היתה שיטת הח' לוקה*.

אררים הממשלתיים למפעלים תעשייתיים. לתת לכל בעל תעשיה את הברירה לייצא סחורות ולהרויח את הדולארים הדרושים לו כדי לקנות חומר-יגלם, או לפשוט את הרגל ולסגור את המפעל. (מפעל שהרויח דולארים, יוכל להשתמש בהם לכל מטרה פרודוקטיבית).

ליצור תנאים בחוץ שימשכו הון יהודי מהתפוצות ויאפשרו לו לייצר.

לצמצם את העבודות הציבוריות, ה' מבזבזות את כספי הממשלה כדי לספק עבד' דה חסרת כל ערך, לפטר את כל פקיד' הממשלה והמוסדות שאין בהם צורך חיוני.

לא כל כך יפה. מה ייעשה במחסורי העבודה? התעשייה שתאלץ לייצא, תקלוט חלק, המדינה תאפשר לאחרים לעבד את הארמה ולעבוד במשקים חקלאים, אם ירצו בכך. ואם לא... מוטב שירצו.

גם למתישבים לא תתן הממשלה את כל המותרות. הארמה שפירנסה את הערבים, תצטרך לפרנס את היהודים. אולי יוכל ה' יהודי, בעל הטכניקה המפותחת יותר, להו' ציא מן הארמה יותר לחם, ואז יאכל יותר לחם. אם לא, יצטרך לאכול את אשר אכל הערבי.

הדבר אינו מצלצל יפה. גם ליבנה אינו טוען שזה יפה. הוא רק טוען שאם לא ילכו בדרך זו, יהיה המצב בעוד שנתיים שלוש עוד פחות יפה. וזוהי, לדעתו, הציר' גות.

אם ילכו בדרך זו, סבור ליבנה, תהיה התוצאה שמרבית האוכלוסיה תעבור בהכ' רח לעבודות יצרניות, שאפשרו למדינה ל' ייצר את האוכל והלבוש שהיא זקוקה להם, למכור לחוץ-לארץ סחורות מקומיות כפי שדרוש כדי לקנות תמורתן את הטרקטורים

עוד ליבנה מצלצל יפה. גם ליבנה אינו טוען שזה יפה. הוא רק טוען שאם לא ילכו בדרך זו, יהיה המצב בעוד שנתיים שלוש עוד פחות יפה. וזוהי, לדעתו, הציר' גות.

אם ילכו בדרך זו, סבור ליבנה, תהיה התוצאה שמרבית האוכלוסיה תעבור בהכ' רח לעבודות יצרניות, שאפשרו למדינה ל' ייצר את האוכל והלבוש שהיא זקוקה להם, למכור לחוץ-לארץ סחורות מקומיות כפי שדרוש כדי לקנות תמורתן את הטרקטורים

עור ליבנה עצמו (אם כי במפא"י הן חסרות פחות, מנחם ליבנה). אין הן מחנכות ואין הן דורשות קרבנות. להיפך, לרוב הן רוצות לזכות בקולות על ידי ניצול האינסטינקטים המרושלים של האדם, שאיפתו לחיי מתורת ולחוסר מאמץ. ואשר למשמרת צעירה חדי שה, אין היא קיימת בשום מפלגה.

שדטון הזקנים. נקודה זו תופסת מקום מרכזי בהשקפת עולמו של אליעזר ליבנה, בן ה' 50. "כל המפלגות בארץ הן מפלגות של אנשים זקנים ומזוקנים. כך ה' מצב במפא"י, כך המצב במפ"ם ובציונים הכלליים ובשאר המפלגות.

המהגרים מתים זה אחר זה, אחדים מהת' גופני והאחרים מהת' רוחני. המתת הרוחני גרוע למדי, כי יש והמתים ממשיכים להופיע ברמה ולקבוע את הקו, מבליטים שיגרת' מעשה ושיגרת-דיבור — אך מאחורי זה אין כלום. אין הם נותנים לדור הצעיר לגעת בשום דבר אחראי באמת. רק בצבא נתנו לו לעשות. וגם זה במקרה: אילו יכלו הזקנים לכבוש משלטים ולהנהיג פלוגות-מחץ, היו היום כל אלופינו בני שבעים ומעלה!"

בני הדור הצעיר, אלה שטרם הגיעו לגיל ה' 45, חייבים לשנות את המצב. הם פחות קשורים באינטרסים ובהרגלים ישנים. הם עוד יכולים ללכת בדרך הקרבנות והחידוד' שים.

איך ?

אפשר להקים מפלגה חדשה, או מפלגות חדשות. ליבנה אינו רואה כל עוול בכך. אולם הוא מעדיף דרך שניה, פשוטה יותר לדעתו: להיכנס למפלגות הקיימות, למשל למפא"י, להחיות אותן מבפנים.

אין הדבר בלתי אפשרי, לדעת ליבנה. ה' אסון הוא רק שצעירים רבים המצורפים ל' מפא"י מחפשים קאריירה, במקום לחלום על רעיונות. לו לחמו, היתה מה שמתחשבת בהם. כי מפא"י מתחשבת בכל כוח' ה' הציוניות אינה מחייבת, בינתיים

היינו, חלוקת הנדבות שנאספו בחוץ לארץ בין כיתות הרבנים והחסידים בארץ, שנקראו "כוללים".

היינו, חלוקת הנדבות שנאספו בחוץ לארץ בין כיתות הרבנים והחסידים בארץ, שנקראו "כוללים".

מתלונן ליבנה מרות על הדור הצעיר. מחייך הוא: "הנוער אינו רוצה כלל לשלוט. חסר לו כוח גברא. הוא ציני, מפני שהציוניות אינה מחייבת לשום דבר. אם מבטלים את הכל, אין כל צורך להגיש הצעות מעשיות. לא מספיק להיות ציני- צריכים גם לרצות משהו קונסטרוקטיבי. תפקיד הדור הצעיר בארץ דומה עתה לתפקיד העליה השניה לפני 50 שנה — לשחרר את הישוב ממשטר ה' תלות, החלוקה והנדבות!"

הסיכויים לכך היו, בינתיים, קלושים מאד. ליבנה ניגש לעשות משהו, יום את הקמת בית-הלל, מעין מוסד-מחקר ומועדון של איג' טליגנציה צעירה לגילוי תהליכי-חברה וג'י' בוש דעות, שלא ב' בסיס מפלגתי.

כשתאסף המועדון, בלטו בו ראשי שיבה. פינה ליד השדחן. לפני כמה שבועות היה נראה שדעותיו של ליבנה ניצחו גם בלי עזרת הנוער. הוקמה הקואליציה החד' שה, מפא"י הושיטה את ידיה למפלגה שדר' שה בקול-קולות את ביטול כל צורות ה' פיקוח, בדיוק כפי שרצה ליבנה.

אנשים רבים ניגשו אל ליבנה, בקשו לברך אותו על הנצחון. לתמהומם מצאו את ליבנה במצב רוח ספקני, אותו הגדיר כ"בדיחות דעת טראגית".

אמר הוא: "עד עכשיו עזרו לי כאילו צעקות הציונים-הכלליים, כשלחמתי נגד פי' קוח מופרז ולמען תחרות הגונת. עכשיו נכנסו הציונים-הכלליים לממשלה, וחוששני שיפעלו שם למעשה נגד סיסמאותיהם שלהם מאתמול. האם לא יהיו מעוניינים לקיים את הפיקוח, המגן על בעלי המפעלים העצלנים, הטפילים נחסי הכשרון? כי הקאפיטליוזם הישראלי איננו מבקש את התחרות החופשית ואת דרך הסיכון, אלא פינה חמה ליד שולחן השלל הממשלתי. בעלי האינטרסים המפגרים במשק הפרטי ובמשק השיתופי עלולים לבוא ביניהם ליד' הסדר!"

כי ליבנה מגדיר את עצמו כסוציאליסט. הסוציאליזם הוא, בעיניו, כבוד לעבודה, כבוד לפועל. ואיזה כבוד, הוא שואל, יכול להיות לפועל בעם שחי כולו על נדבות ?

מחרת

בני שמונים לתלחמה

מוג תושבי שכונת מאה שערים הירוד' שלמית, ומזג האויר הלוהט של אוגוסט 1952, הראו בערך אותה מידת חום. גייס הבנות לצבא ההגנה לישראל נמשך ללא תקלה רצי' ניה; חרדי עיר הקודש, שראו בו פגיעה בנפש העם, עמדו חסרי אונים מהצה. נציגם בממשלה, איציה מאיר לויך, נואש מללחום בננע מבפנים, נטש כפעם לפני האחרונה את כסא הירוק בחדר הישיבות של הממשלה, השיג בואת בדיוק לא כלום.

כאילו כדי להכעיס, החלו אותה שעה ל' הסתנן לאוזניים השמועות הראשונות על אוטן פועלת של הועדים, שמתפקידם היה לבחון חייבות-גיוס שדרשו שחרור מסעמים דתיים: נערה, שלא ידעה להשיב לשאלות

הרב ישראל גרוסמן מול בנות — שחוק שטני

הבנותים בעיני כשרות, דין וטקס, יצאה את משרד הגיוס שכבידה צו גיוס.

אז הגיעו, לדעת קנאי המסורת היהודית: (א מים עד נפש; ב) שעת מעשה.

* ליצן בכנסת הציע השבוע: לאחד את מפא"י והציונים-הכלליים במפלגה אחת, ל' חלקה מחדש לשני חלקים, כך שמפלגה אחת תאחד את כל הרוצה ליהנות מל הפיקוח (היינו בעלי המיפועלים הגדולים בשני הצד' דים), ומפלגה שניה את מתנגדי הפיקוח ב' שתי המפלגות.